

començarien a donar vida a un incipient nucli de població que amb el pas dels anys donaria lloc al nucli habitat actual.

Aquells pagesos que vivien de la terra o el bosc del seu mas a la vall o muntanya o bé els que anaven al tros o la vinya a diari tenien una feina feixuga i dura a vegades però encara que sense ser rutinària no s'allunyava massa de la manera de fer dels ancestres, amb les eines rudimentàries i els animals quan n'hi havia per treballar la terra. Per això trasbalsà el quefer diari quan a començaments de la dècada de 1930 uns suïssos de cognom Meyer produïren una petita revolució local. Aquesta família varen instal·lar-se a la casa de cal Trempat on posaren una granja. Les tècniques de treballar trasbalsaren el ritme quotidià i la manera de fer habitual amb l'aplicació d'algunes innovacions, com una màquina d'arrencar patates, una sitja per conservar el verd, que l'anava premsant i així tenien menjar per al bestiar a l'hivern. I a més com no els havia de sorprendre que aquesta gent es banyessin a ple hivern.

La indústria del vidre devia ser molt important durant la primeria del segle XVII; a partir d'aquesta època i fins a finals del segle XIX o començaments del segle XX, encara que d'aquests darrer només ens en parlen testimonis que han pogut veure'n restes però no l'activitat d'aquestes indústries establertes tants anys abans a Vilanova. Podem comprovar sobretot en els capítols matrimonials de l'arxiu parroquial com arriben mestres vidriers que s'aparellen i es casen amb noies o dones del poble. Així "Pere Torner vidrier de la vila de Mataró habitant en la present parròquia de Vilanova es casa amb Eularia prat viuda, 13 de juny de 1631" també "Bernat Molist vidrier natural de la vila de Santa Maria de Mataró amb Victòria Mandri viuda, 14 de febrer de 1631"

Malgrat les urbanitzacions que s'hi ha fet, queden nombrosos espais de conreu o muntanya per poder gaudir del territori vilanoví tan proper.

Així la vall de can Cristòfol, denominació a través del nom modern de l'antiga masia que presideix al capdamunt de tot la vall que avui porta aquest nom, anomenada en el moment de la seva construcció la Casa del bosc. Casa ara de baix i dalt amb coberta a dues vessants, amb entrada d'arc apuntat de pedra picada, el mateix material de les finestres d'arc pla de les obertures. La masia ara queda tancada dins el clos del barri amb porxos i galliners, amb dues portes, una a cada cap del barri.

Hi ha dues dates anotades, a la porta d'entrada l'any 1881 i a la façana amb una peça metàl·lica i la inscripció P1894C. Les inicials de Pere Catafal i l'any probablement de construcció d'una de les tres fases en que es va anar fent la casa fins tenir l'estructura actual. A la vora tenien l'antic safareig ara buit, construït de pedra, de forma quadrada de 6x6 amb la part de ponent amb una paret alta que aguanta les terres més altes d'aquest costat, amb la barraca del pou al seu costat nord i els rentadors amb grans cairons a la part de llevant, en un pla més baix, protegit per una estructura metàl·lica que permetia tenir unes enredederes; situat al sud-est de la casa, tot plegat ara resta abandonat, sota el camí, abans que aquest es bifurqui amb el camí de can Pla per migdia i el de can Cristòfol marxant a travessar el torrent i la vall. De curt recorregut, aquest torrent comença en terres de can Cristòfol, davant la cara de llevant d'aquesta casa en un curs que recull les aigües de pluja de les falde i baixa per entre les cases de can Puig i cal Sant, ran les terres del pla de la primera casa, travessa l'actual carretera que avui dia anomenem de Valldoríolf, i les peces de la segona, per això al final també l'a-

nomenen la rasa del Sant, car el seu últim tram queda enfonsat abans d'arribar al Mogent. Antigament aquest torrent s'utilitzava com a camí de carro, per accedir al camp de vora la riera. La part mitjana del seu recorregut, la que travessa la vall és força profunda i envoltada de canyers espessos a cada costat, on rep pel costat de ponent un torrentet o rasa que antigament, també s'anomenava de les comes de Congostell.

Aquesta és una vall suau i agradable de conreus entre les falde de la serra de can Cristòfol a ponent i el carener dels boscos de can Catafal i

La colla al Pla de Can Puig. Foto: Montserrat Boter